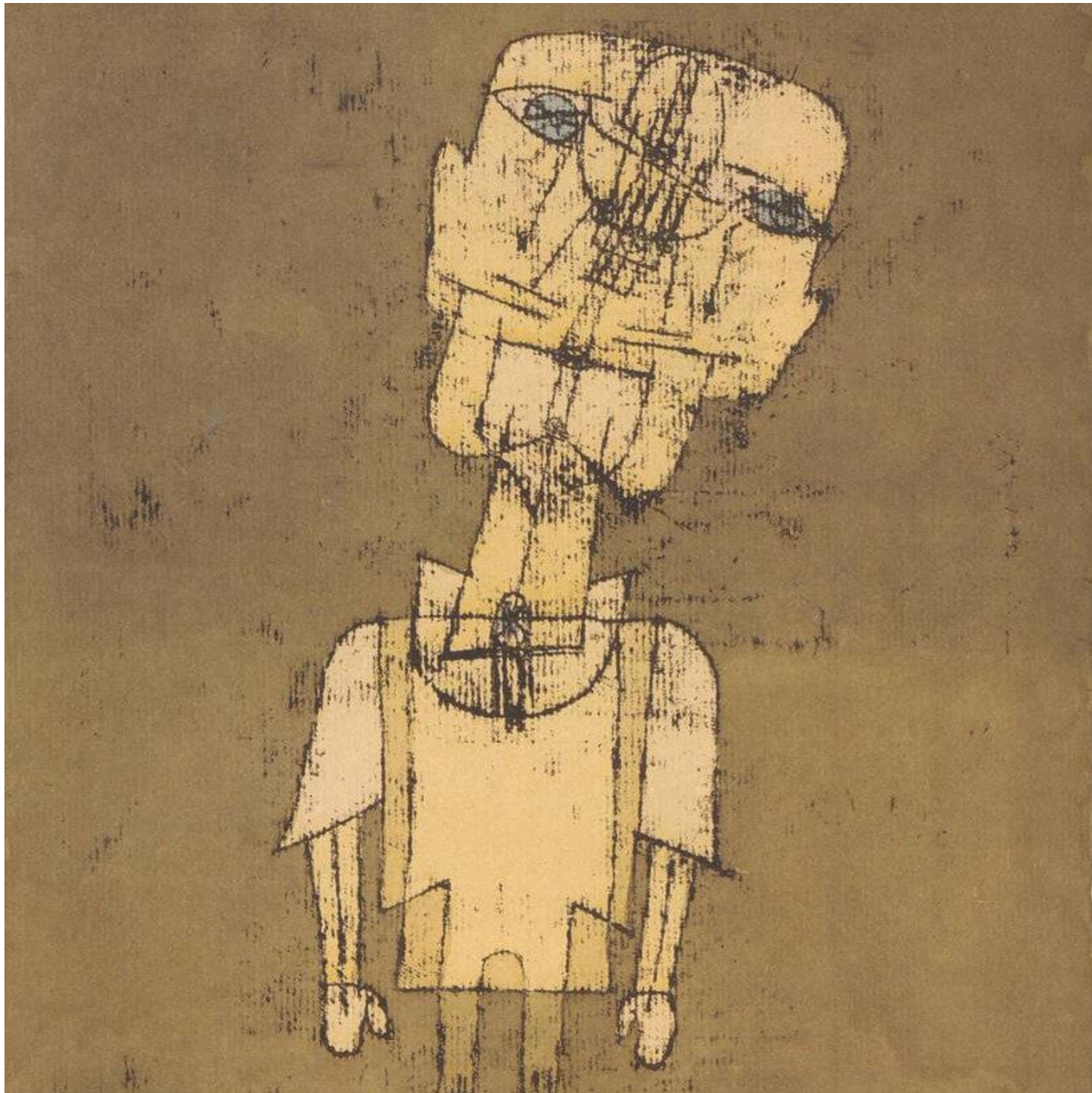

Oberczián Géza ELFELEDNI A ROZIT

 ligetmuhely.com/oberczian-geza-elfeledni-a-rozit/

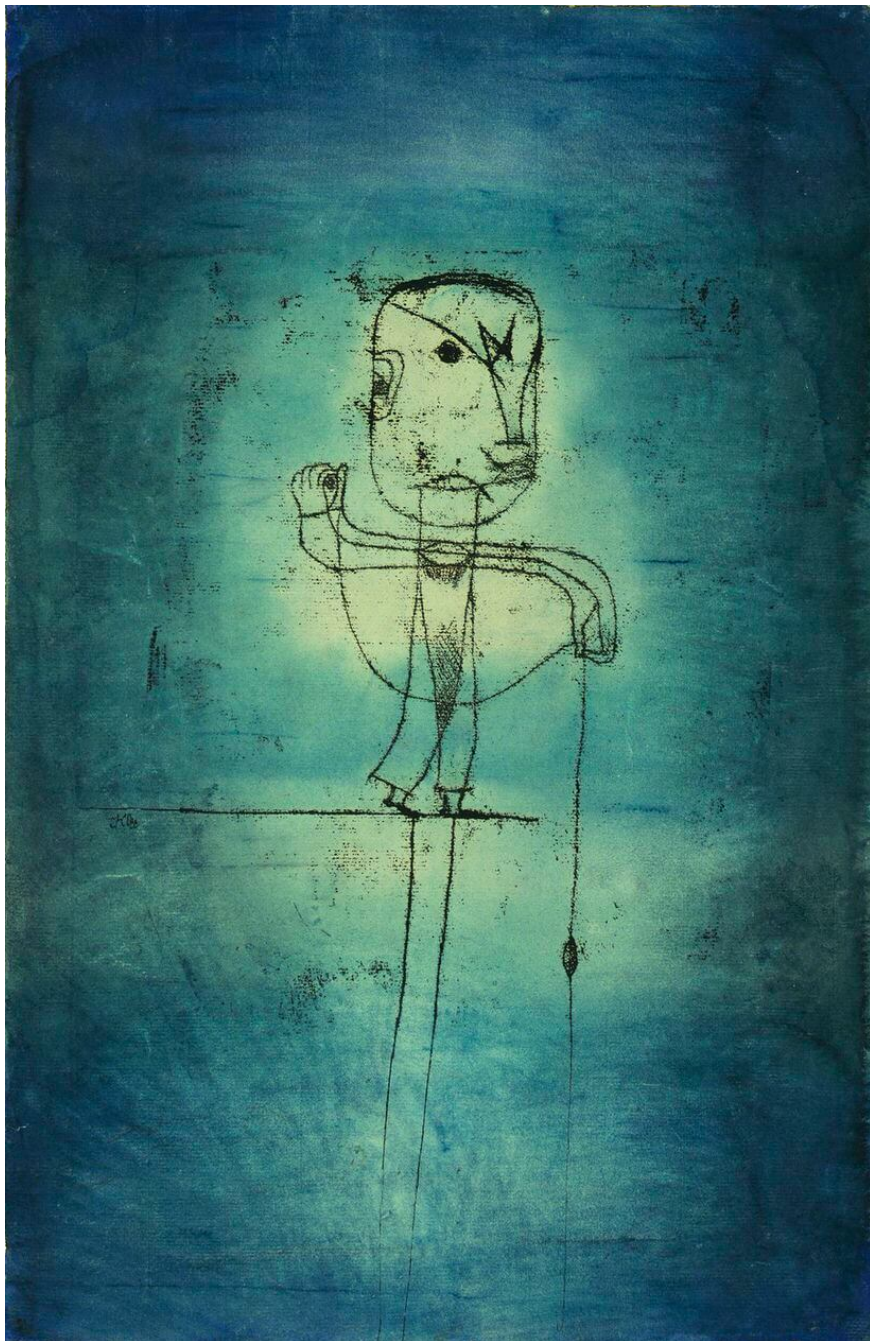

Hogy mit mondhattam akkor, azt kérde? Szerintem kitalárod, mire a végére érek. Na persze nem is az a fontos, hogy mit, sokkal inkább a hogyan... Sokféleképpen lehet ám mondani dolgokat, tudod, például kedvesen, ahogy Marcsi dadus beszélt az intézetben, szabatosan, gyengéden, magyarázón, hogy kihámozzuk, megjegyezzük a lényegét és elraktározzuk felnőtt korunkra, ami, ugye, most már itt is van. Vagy lehet gúnyosan, ahogy a Rozi vágta a fejemhez, hogy „Lúzer!”. Az fáj, igazán fáj, meg kell adni. Sokat vártam tőle, de jól ráfaragtam, évekil nem is

mertem csajok közelébe menni, úgy lealázott, persze messziről imádtam mindet, egészséges férfi vagyok én, csak hát nem maradt bátorságom. Inkább agyagból formáztam nőket, kicsi szobrokat, kidomborítva mindent, ami amúgy is domborodik, és addig simogattam őket, míg ideális lett az alakjuk, pont, mint a Rozié, sudár, vékony, mégis dús mellű, kerek fenekű, különböző pózokba gyúrtam őket, álló, ülő, térdeplő, guggoló, de legtöbbször fekvő helyzetbe, több tucat Rozim lett, mire megmutattam a mesternek a műhelyben, ahol dolgozom, ő pedig fellelkesedett, elvitte egy galériába, és egy csapásra sok pénzem lett, az emberek nagyon szerették a Rozijaimat, vették, mint a cukrot, egyre többet gyártottam belőlük, híres lettem, név szerint keresték a szobrocskákat, de közben elveszett az intimitás, közönséges agyaggá züllött a nő, és akkor nem csináltam többet.

szemét tolvaj

Legszívesebben rábeszélőn mondtam volna, tudod, mint amikor meg akarod győzni, akinek szól, hogy tényleg elhiggye... a bevásárló központban, amikor megszólalt a sziréna, ahogy jöttem kifelé a pénztár mellett. Ajándékot akartam venni a barátnőmnek, akihez járok, de nem találtam azt a szép sálát, amit kinéztem. Pont azon agyaltam, biztos ebben a boltban volt-e, mikor megszólalt a vészjelző, de észre se vettem, csak mentem kifelé, akkor elém ugrott egy egyenruhás és rám rivallt, hogy fel a kezekkel, vagy ilyesmi, azt hittem, hülyül, próbáltam kikerülni, de elkapott, kicsavarta a kezem és megbilincselte, rángatott vadul, közben azt kiabálta: elkaptalak, te szemét tolvaj, nem tudsz meglógni előlem, méssz a dutyiba, úgy ám... meg hasonlókat. Egész nagy kör alakult körülöttünk, nézelődtek a vásárlók, én pedig a fickó szemébe nézve próbáltam elmagyarázni, hogy alighanem tévedés lehet, ugyanis nem vettem el semmit, nincs is nálam semmi, egyébként pedig van pénzem, alighanem több, mint neki, úgyhogy minek is lopnék el egy sálát, ha meg is vehetem. Szóval sál volt!, látod, be tudod te vallani, fröcsögte, a tömeg pedig bólogatott: bevallotta, tényleg bűnös, én pedig tovább próbálkoztam, panaszkodtam, hogy fáj a karom, ne szorítsa, és engedjen el, mert nem csináltam semmit, de csak rángatott végig a folyosón, hiába próbáltam rábeszélőn, később rimánkodón, végül magamból kikelve üvöltve és toporzékolva megértetni azzal az idiótával, hogy rossz emberrel keménykedik, ártatlan vagyok. Végül jött egy rendőr és elengedett, mert rájött a tévedésre, a biztonsági őrt viszont leszidta, mert nem lehet erőszakos és nem gyanúsíthat meg senkit, pusztán annyi a dolga, hogy a gyanús személyt feltartóztatja, míg megjön a közeg.

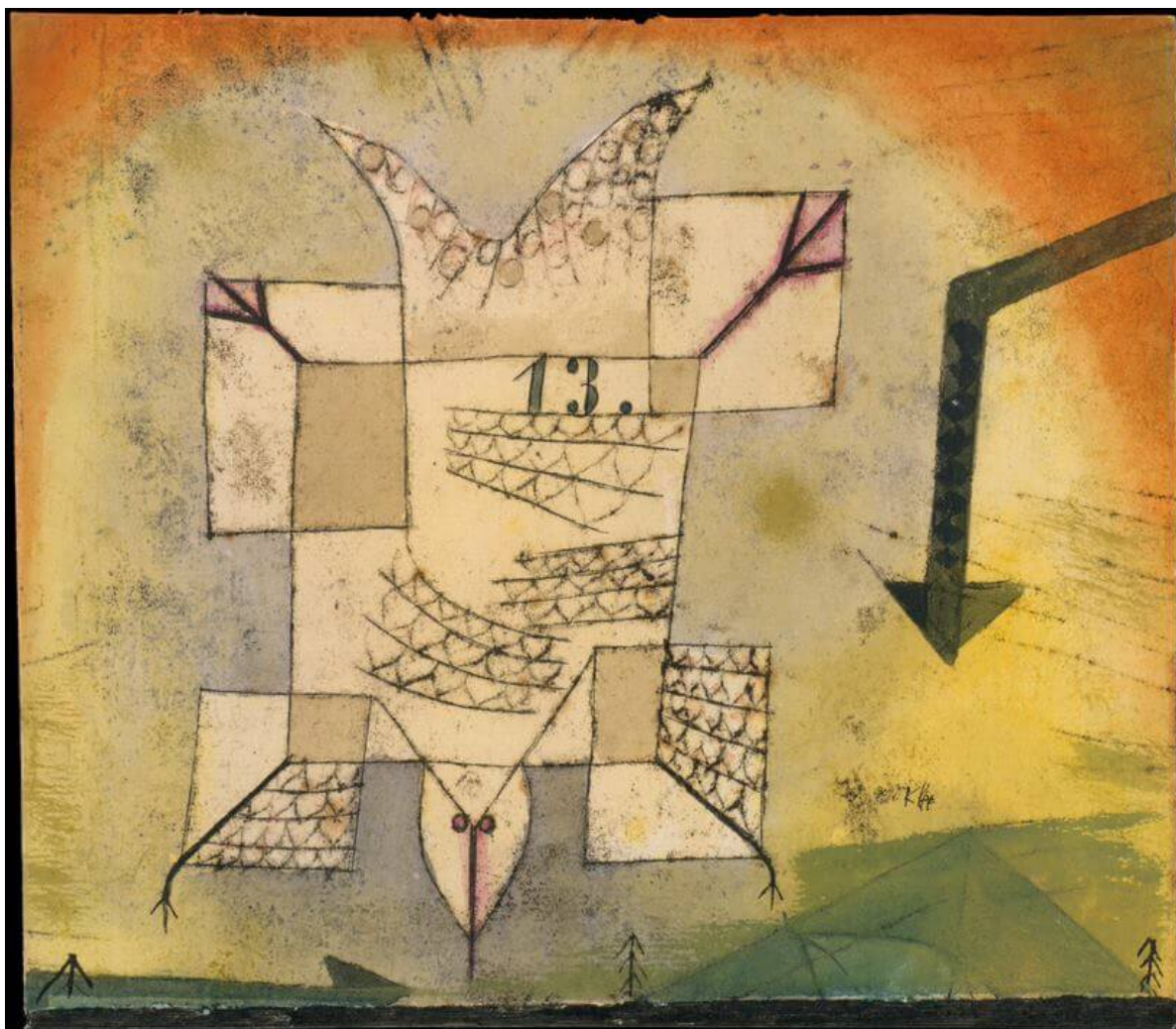

Végül sál nélkül mentem fel a szerelmemhez. Gyönyörű volt, ahogy ajtót nyitott, könnyű, légies jelenség, szinte elveszett a kinyúlt barna szvetterben az aprócska természetével, sima barna haja egyszerű lófarokban omlott a hátára, úgy láttam, szeme rám villant a nagy szemüveg mögül, de visszafogott maradt, nem mosolyodott el, csak odébb állt, hogy be tudjak lépni mellette. Már ismertem a járását, többször is voltam már nála a lakásán, egyenesen a szobába mentem és lazán ledobtam magam a bőrknapéra, kényelmesen elhelyezkedtem. Ő nem ült mellém, hanem szembe a fotelbe, ami mellett a kisasztal volt, felvette az ölébe a jegyzetfüzetét a tollal és kérdően nézett rám. Szeretlek, mondtam neki lágyan, megpróbáltam annyi férfiasságot belevinni a hangomba, amennyit még nem tartottam túlzónak, de azt sem akartam, hogy követelőzőnek tűnjek, valahol mégis félre mehetett a dolog, mert összehúzta magán a kardigánt, és határozottan a szemembe nézett: ezt már megbeszéltük, és te megígérted, hogy jó leszel, te nem lehetsz szerelmes belém, mert az orvosod vagyok, amit irántam érzel, az inkább hála, amiért meghallgatlak, semmi esetre sem szerelem, kéne neked egy lány, mondd, mikor próbálkoztál utoljára ismerkedéssel? Arra emlékszem, hogy hűtlennek neveztem és csapodárnak, és fellengzősnek is, aki lenéz engem, pedig én mindent őszintén elmondok neki, mindenről, amiről kérdezni szokott. Nagyon megbántott, azt hiszem, kiabáltam is, akkor higgadtam csak le, mikor az ajtó becsapódott mögöttem és egyedül maradtam a lépcsőházban.

Még nem dereng, hogy mit mondhattam akkor?

összetévesztenek valakivel

Ha rám nézel, azért látod, nem vagyok gyenge legény, általában elbírok egy biztonsági őrrel, még ha dzsídzsónak is képzelem magát, szóval a félresikerült randi után este visszamentem a plázába, megkerestem, és szó nélkül leütöttem, ki is feküdt, mint béka a kamion alatt. Már mentem kifelé, mikor letartóztatott a rendőr, ugyanaz, aki délután elengedett. Most nagyon agresszív volt, segítséget is kért rádión, körözött személyt emlegetett, aki nagyon veszélyes, mit is mondhattam volna, persze hogy azt: összetévesztenek valakivel... Ismét tömeg gyűlt körénk, susogtak, mint általában, már kezdtem megszokni: rettenetes..., hidegvérrel..., végül ide szállítottak. Mielőtt bezártak ebbe a cellába, egy nyomozó kérdezgetett: miért ölte meg?, ilyeneket. De hát csak lekevertem neki egyet, védekeztem, amiért délután szemétkedett, mire azt mondta: a biztonsági őr rendbe jön, maga viszont megölte a pszichiáterét, ne is tagadja, még most is csupa vér a ruhája...

És akkor megláttam, hogy igaza van, csakugyan véres volt a ruhám és a kezem is, és hisztérikusan zokogtam, és azt hajtogattam: nagyon sajnálom...!

A novella előzménye: [ELBUKNI A ROZIT](#)

kép | Paul Klee művei